

**SL
UIP
SCH
UTT
ERS**

ISBN 978-90-290-9787-1
ISBN 978-94-023-2036-7 (e-book)
NUR 320

© Ronald Goedemondt, Jochen Otten, Bas Hoeflaak en Leo Alkemade
BNNVARA en Hollands Licht BV namens BlazHoffski
Uitgeverij Meulenhoff Boekerij

Tekst: Sluipschutters, Leo Alkemade, Ronald Goedemondt,
Bas Hoeflaak, Jochen Otten

Projectbegeleiding en samenstelling:

Suzan Schapendonk, www.kip-ei.nl

Interview: Ronald Giphart

Ontwerp omslag en binnenwerk:

Alexandra de Vries

Foto's zijn afkomstig uit de afleveringen van *Sluipschutters*,
uit het archief van Fleur van Ledden Hulsebosch en Dennis Wielaert.

Kostuums:

De kostuums van (bijna) alle personages zijn verzorgd door
Amy van den Berg en Fleur van Ledden Hulsebosch van Foei Productions.

Pruiken en grime: Joan Tjon A Hie (i.s.m. Head Affairs)

Illustraties op p. 46 en p. 57: Suzan Schapendonk

Illustratie op p. 56: Fleur van Ledden Hulsebosch

Foto op p. 76 en 77: Saskia Lelieveld Fotografie

Met dank aan:

Hollands Licht Producties
Henneman Agency

Deze uitgave is gebaseerd op een coproductie van BNNVARA en Hollands Licht namens
BlazHoffski, op basis van een format van de Sluipschutters.

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke
bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen
contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

meulenhoff.nl

SL
UIP
SCH
UTT
ERS

Dat moet je niet willen

LEO ALKEMADE
RONALD GOEDEMONDT
BAS HOEFLAAK
JOCHEN OTTEN

MEULENHOF

**EEN
BOEK?**

**IK
DACHT
DAT DAT
KON.**

LEO

JOCHEN

BAS

RONALD

Inhoud

Monument voor de vriendschap - interview

10-27

De tien geboden

32-33

42-45

58-59

70-71

100-101

112-113

132-133

138-139

160-161

170-171

Plaatjes kijken

28-29

52-55

68-69

106-107

130-131

152-155

162-165

Kortjes

32-43

Laagmikkers

Harde werkers

Moderne archetypes

Bevlogen

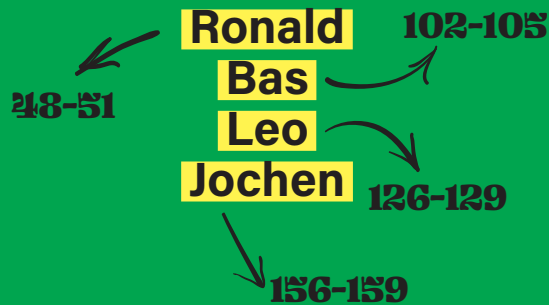
hobbyisten

78-97

112-125

140-151

Favorieten

Behind the scenes

72-73
110-111
136-137
162-163

Daar zit muziek in

60-67

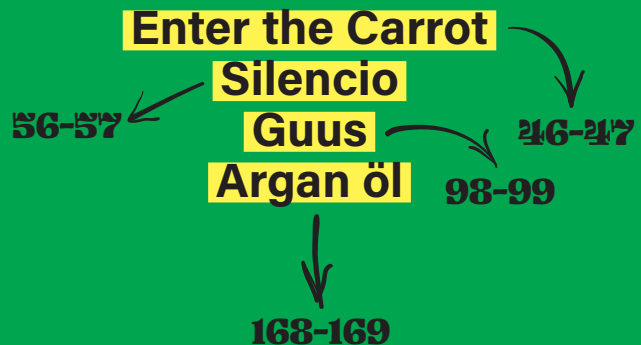
Sexy set-life

172-175

Recepten

76-77
108-109
166-167

Extra's

**Ronald Giphart in gesprek met
Ronald, Leo, Jochen en Bas**

MONUMENT VOOR DE VRIEND- SCHAP

GESPREK MET DE MAKERS
VAN *SLUIPSCHUTTERS*

DOOR
RONALD GIPHART

Vier mannen verzamelen zich bij een lift in een Utrechts kantoorpand en de ontmoeting lijkt op een sketch van het tv-programma *Sluipschutters*. Een van de mannen, Leo Alkemade, staat zich halfnaakt om te kleden, stuntelig verruilt hij een bezweet wielertenuue voor een friszomerse outfit. Ronald Goedemondt moedigt hem aan nog meer kleren uit te trekken, terwijl Bas Hoeflaak en Jochen Otten bewonderend naar Leo's afgetrainde lichaam kijken. Leo is deze ochtend helemaal uit Tilburg komen fietsen, een rit van ongeveer tachtig kilometer, oftewel tweeënhalf uur op de trappers.

'Dat noemen wij een korte, makkelijke etappe,' zegt hij.

'Eigenlijk zou iedere vergadering moeten beginnen met het uittrekken van je kleren,' zegt Jochen.

De mannen hebben elkaar als groep al een tijdje niet gezien, wat te maken heeft met wurgende agenda's en gezinnen die aandacht nodig hebben.

'En daarnaast heeft Bas altijd iets in het theater,' zegt Ronald.

In vroeger tijden woonden de latere collega's bij elkaar in de buurt, maar inmiddels zijn ze verhuisd naar wijken en steden op afstand. Hoewel ze elkaar buiten draaiperioden om dus weinig zien, hebben ze dagelijks contact via hun appgroep. Of eigenlijk: via hun appgroepen. Er is een groep waarin ook hun vaste regisseur Albert Jan van Rees zit, in een andere groep praat een groot deel van de crew mee over producties, en er is een aparte groep over de zakelijke kanten van het tv-programma.

Bas: 'Gek genoeg is die dan weer de meest schunnige.'

Jochen: 'En dan zal er ook nog wel een groep zijn waar ik niet in zit.'

Ronald: 'O ja, we hebben ook nog een groep zonder Jochen.'

De mannen lachen hard, niet voor het eerst. Nog maar twee minuten zijn ze in elkaars aanwezigheid en salvo's schallen door de ruimte.

'Overigens bellen we elkaar wel regelmatig,' gaat Bas verder. 'Dan met name Ronald en ik.'

'Wat?' roept Leo, die een grote bidon op tafel zet.

'Nou Bas, vertel het ze eindelijk maar,' zegt Ronald. 'Dit is wel een goed moment.'

Wederom hilariteit.

Het gesprek dat de mannen deze middag gaan voeren wordt de inleiding van dit boek. Ik vertel dat

ik alle vijf seizoenen van hun serie heb gezien, dat ik hele sketches uit mijn hoofd ken en met mijn gezin regelmatig 'sluipschutter'. Toch weet ik eigenlijk helemaal niet zo veel over henzelf en hun samenwerking.

Jochen: 'Ik denk dat niemand veel over ons weet.'

Ronald: 'Dat is goed. Mensen hoeven ook niet zo veel te weten.'

Bas: 'Maar een beetje mag wel.'

Leo: 'Ik hou bijvoorbeeld van fietsen.'

Laten we vóór het begin beginnen. De mannen kenden elkaar al ver voor *Sluipschutters*. In wisselende samenstellingen zagen ze elkaar af en toe in het café, in Toomler en bij Comedytrain.

Leo: 'We kennen elkaar uit het circuit. Toen ik met Roel Bloemen het Groninger Studenten Cabaret Festival won, verzorgde Bas met Droog Brood het gastoptreden.'

Ronald: 'Heb jij ooit Groningen gewonnen?!'

Jochen: 'Bas heeft ooit mijn tweede theatershow geregisseerd en mijn vader en de vader van Leo waren vroeger drinkebroers.'

Ronald: 'Je moet weten dat ze allebei uit Loon op Zand komen, daar is iedereen elkaars drinkebroer.'

Jochen: 'Ik heb ook nog verkering gehad met de zus van Leo.'

Bas: 'In Loon op Zand heeft iedereen verkering met iedereen.'

Ronald: 'In Amsterdam woonden we in elkaars buurt. We gingen vaak zuipen en voetballen, ver voordat we ook gingen samenwerken.'

Hoe ontstond het idee voor een sketchprogramma?

Ronald: 'Jochen en ik hadden het vaak over ons vak. Op een middag zaten we samen bij Bagels & Beans in de Zeilstraat op een terras. Ik vroeg: "Wat willen we?" Eerlijk gezegd voelde ik me in die jaren de koning te rijk. Onze shows liepen goed en we hadden beiden het verlangen ons te laten gelden.'

Jochen: 'We hadden het heilige idee dat we moesten maken wat we wilden.'

Ronald: 'Het idee ontstond voor een eigen tv-programma, maar dan zonder inmenging van producenten. We hadden ongelooflijk veel plannen en bedachten dat we alles zelf moesten organiseren. In Toomler zei een producentenmannetje ooit tegen Hans Teeuwen: "Wat wil jij maken? We kunnen alles doen wat jij wil." Hans antwoordde: "Ja tuurlijk kan ik dat, maar daar heb ik jou niet voor nodig." Toen viel bij mij het kwartje. Als je creatief bent, moet je maken wat je zelf wilt, zonder dat je je door mensen die niet creatief zijn laat vertellen wat er wel of niet kan. Ik weet niet waar ik die arrogantie vandaan haalde, maar Jochen stapte meteen in.'

Jochen: 'We bedachten een sketchprogramma dat sneller moest zijn dan vergelijkbare

voorbeelden, en ook wilden we duidelijke afmakers van scènes. Goeie, affe grappen. De formule van stand-upcomedy, met een punchline. Snelle maar altijd mooie opbouw, beginnen in de realiteit en dan kijken of we het absurd konden laten ontsporen. Zo'n sketch kan acht seconden duren of anderhalve minuut.'

Ronald: 'We hadden een visie voor tempo en we hadden een idee van de humor. Geen BN'ers, niets actueels, scènes die ontsporen.'

Waarom wilden jullie er twee andere komieken bij?

Jochen: 'Onze drijfveer was om snelle comedy te brengen. Met vier "hoofdrolspelers" kun je echt meer combineren dan met twee. In vijftwintig minuten kun je dan makkelijk dertig scènes tonen.

Ook handig voor het schieten: als er twee draaien, kunnen de andere twee zich verkleeden.'

Ronald: 'Op een briefje hebben Jochen en ik allebei namen opgeschreven van mensen met wie we wilden samenwerken. Bas en Leo stonden beiden bovenaan onze verlanglijst.'

Jochen: 'Toen wisten we dat we de juiste keuze hadden gemaakt.'

Ronald, droog: 'Ik twijfelde overigens nog wel over Leo...'

Wederom wordt er hard gelachen.

Ronald, geëmotioneerd: 'Ik voel me vaak niet veilig bij Leo. Hij maakt opmerkingen over mijn dikke neus.'

Leo: 'En vergeet je jas niet!'

Ronald: 'Ja, Leo heeft ook een keer een erg mooie jas van me verpest, nog voor we met

Sluipschutters waren begonnen. Hij was toen aan de paddo's en had het plotseling enorm koud. Om zich op te warmen smeerde hij zich helemaal in met zonnebrandcrème en daarna heeft hij een heel duur jasje van mij aangetrokken.'

Leo: 'Echt zo'n kek suède jasje.'

Ronald: 'Toen is hij in de gracht gesprongen in dat hele mooie jasje van mij.'

Jochen: 'Ja, en dat was voor mij dus juist weer reden om Leo wél te vragen voor *Sluipschutters*.'

Hoe reageerden Leo en Bas op jullie verzoek?

Jochen: 'We spraken met hen af bij een pizzeria in de Spuistraat...'

Ronald: 'Echt waar? Ik kan me dat niet herinneren.'

Jochen: 'Weet je dan niet meer dat Leo met zijn harige klauwen aan jouw eten ging zitten?'

Ronald: 'Kijk, en dat noem ik dus onveilig.'

Leo: 'En dat die kok zich ermee begon te bemoeien. Ter plekke hebben we Gino bedacht...'

Gino, de Italiaanse chef die iedereen haat die zich niet aan zijn strenge culinaire normen houdt.

Jochen: 'Gino liep daar daadwerkelijk rond, zo hadden we meteen ons eerste personage.'

Ronald: 'Bas had overigens een erg onderkoelde reactie op ons verzoek om mee te doen. "Ja, is goed," zei hij schouderophalend. Hij dacht

waarschijnlijk: dit wordt weer het zoveelste mislukte tv-plan.'

Jochen: 'Er worden ieder jaar veertig sketchprogramma's bedacht, waarvan er meestal veertig niet doorgaan.'

Bas: 'En ik moest een beetje wennen aan het idee van die enorme snelheid van de sketches die Jochen en Ronald voor ogen hadden. Bam! Bam! Bam! Ik kwam net uit Droog Brood, mijn cabaret-duo met Peter van de Witte. Met hem probeerde ik scènes juist zo lang mogelijk uit te rekken. Wij hadden een sketch van twee mannen aan een tafeltje die een half uur duurde. Ronald en Jochen stelden scènes voor van tien seconden. Dat was even schakelen.'

Leo: 'Toch was het een mooi moment toen we elkaar daar in die pizzeria gevierden een hand gaven.'

Ronald: 'Laten we er binnenkort weer heen gaan!'

Jochen: 'Dan ga jij als Gino!'

Hoe ging het verder?

Ronald: 'We hadden dus geen producent en besloten eerst maar eens veel met elkaar te gaan schrijven.'

Bas: 'We maakten een uitermate strak werkschema, waarin we om de zoveel tijd bij elkaar kwamen om elkaar werk voor te lezen. Ik geloof dat we elkaar wel dertig keer zagen. Schrijven, voorlezen, herschrijven, schaven.'

**'BAS EN LEO
STONDEN BEIDEN
BOVENAAN ONZE
VERLANGLIJST.'**

Leo: 'We werkten heel gestructureerd en hadden op een gegeven moment meer dan honderd pagina's.'

Ronald: 'We kochten allemaal hetzelfde Amerikaanse scriptprogramma en deden er lang over om goede scripts te leren schrijven. Het is belangrijk om de juiste omschrijvingen te gebruiken, zodat iedereen weet waar het om gaat. "Een man van dertig komt een bakkerij binnen." Dat is dus een veel te vage aanwijzing. Wat voor man is dat? Wat voor bakker is dat? Wat moet die gozer in die winkel? Voor een producent ook leuk om te weten.'

Vertel eens verder over jullie schrijfproces.

Jochen: 'Wij schrijven sketches zoals comedians grappen bedenken. We beginnen met een leeg vel, en dan gaan we nadenken, dingen uitproberen. Veel schrijven. Soms heeft een scène geen goede punchline, maar bedenkt een ander van ons die na het voorlezen. Dat is echt een chemie tussen ons, die manier van werken is er al tien jaar.'

Leo: 'Wij improviseren niet en scripten bijna altijd alles van tevoren. Zo'n scène waarin Bas helemaal losgaat omdat hij een lipje van een boterhamzakje kwijt is, is helemaal van tevoren uitgedacht en opgeschreven.'

Bas: 'En als we dan bij elkaar komen lees ik zo'n scenario helemaal voor zoals het er staat.'

Jochen: 'Dat heeft met de veiligheid van een vriendengroep te maken. Wij kunnen echt alles aan elkaar voorlezen.'

Ronald: 'Maar we zijn dan wel snoeihard naar elkaar. Dat hoort ook bij het vertrouwen. We kennen elkaars kwaliteiten en weten hoe we elkaar kunnen prikkelen.'

Leo: 'Komieken lachen niet zo hard om elkaars grappen.'

Ronald: 'Wij luisteren en zeggen dan zonder al te hard te lachen: "O, die is goed."'

Jochen: 'Als ik een scène heb geschreven en ze lachen, weet ik dat het goed zit.'

Bas: 'Nou ja, niet altijd natuurlijk.'

Ronald: 'Soms lachen we omdat een scène heel slecht is. Dan gaan we die sowieso niet doen, maar lachen we er wel om.'

Uiteindelijk kwamen jullie na vele schrijf-ronden terecht bij BlazHoffski van Dan Blazer en Erik van der Hoff, de producenten die ook Toren C produceerden.

Leo: 'Het geluk was dat we dus al veel materiaal hadden toen we daar binnenstapten. We gingen heel simpel gevierd voorlezen wat we hadden, en zij waren meteen om. Maarten van Dijk, de televisiedirecteur van BNN, durfde het aan om ons op de zender te gooien. We kregen een bescheiden budget en konden aan de slag.'

Wat waren de eerste scènes die jullie schoten?

Ronald: 'In een van de eerste opnames stond Bas op de markt te roepen tussen een fruit-

handelaar en een verkoper van kaas. In plaats van koopwaar aan te prijzen riep Bas: "Krijg allemaal de klere! Ik heb het hé-le-maal gehad! Ik ben eenzaam! Ik ben hé-le-maal alleen!" Dat was een belangrijke scène voor ons. We moesten onze humor zoeken, bepalen wat we met z'n vieren te vertellen hadden. Die marktscène vonden we allemaal geweldig. Het werd een blauwdruk, een typische *Sluipschutters*-sketch.'

Leo: 'Ik vond vooral de tragikomische kant ervan prachtig. Het was geen plat leedvermaak, er zat een verhaal achter.'

Ronald: 'Het buiten op straat acteren bleek zwaarder dan gedacht. We moesten leren om door onze terughoudendheid en schaamte heen te beuken. Toen Bas schreeuwde dat hij eenzaam was, waren er dus mensen op de markt die terug begonnen te roepen.'

Bas: 'Ik schreeuwde het echt keihard, want zo'n scène werkt alleen als je er voor de volle honderd procent in gaat. We moesten leren schijf te hebben.'

Jochen: 'Ik had nog nooit voor een camera gespeeld en op mijn eerste draaidag moest ik met Leo een sketch spelen in een benzinstation. Met getrokken pistool kwam ik die winkel binnen, maar Leo bleef ijsig kalm. Ik speelde dat script helemaal in *high energy*.'

Leo: 'Als je van buiten naar binnen keek, leek het net alsof er echt iets aan de hand was. Er stond een vrouw die de politie wilde bellen.'

'We beginnen met een leeg vel, en dan gaan we nadenken, dingen uitproberen. Veel schrijven.'

Jochen: 'Die overval was mijn eerste opname en dat was echt supereng. Toen ik het later in de montage terugkeek zag ik dat het werkte. We leerden uitvinden wat kon en wat niet kon.'

Wat uit de begintijd ook echt geweldig werkte, was de scène waarin Jochen in het ziekenhuis overlijdt, waarna verpleger Bas zich stilletjes probeert terug te trekken om de familie tijd te gunnen om afscheid te nemen. Alleen struikelt hij met veel misbaar over een kar met medische apparatuur. Die sketch kan ik honderd keer achter elkaar kijken.

Ronald: 'Dat was ook echt een belangrijke scène voor ons, omdat we onze stem nog aan het zoeken waren. Toen de opname voorbij was, wisten we:

**'SCÈNES ZIJN ALTIJD
VOLLEDIG GESCRIPD, MAAR
JE MOET OPENSTAAN
VOOR WAT ER TIJDENS EEN
OPNAME KAN GEBEUREN.'**

dit is helemaal *on the money*. Dit zijn wij. Hier staan we voor.'

Jochen: 'We hadden maar één take voor deze opname, want de spullen mochten niet kapot en er was een enorme tijdsdruk.'

Bas: 'Onze regisseur Albert Jan gebood ons niet te lachen als Bas omdonderde. Hij zei: "Als jullie lachen, verpesten jullie de opname." We hadden die dag al enorm veel gelachen tijdens het schieten. Normaal geeft dat niet, maar bij deze take kon het echt niet.'

Leo: 'Iedereen was bang dat ik mijn lachen niet kon inhouden, maar dat gebeurde niet. Alleen Ronald staat op een gegeven moment met zijn hand bij zijn mond. Uiteindelijk werd de scène een van onze klassiekers.'

Dat jullie regelmatig in de lach schieten op de set weten we uit de bloopers-sequence waarmee jullie iedere aflevering eindigen. Wat was de gedachte om die aan het programma toe te voegen?

Leo: 'Het gevaar bij bloopers is dat het publiek ze vaak leuker vindt dan het eigenlijke materiaal. Daarmee kun je jezelf tekortdoen.'

Ronald: 'Er zijn meerdere redenen voor dat we er toch voor kozen en we hebben er echt bewust over nagedacht. Ik hou bij anderen ook enorm van bloopers. Sketches zijn vaak fragmentarisch, telkens andere situaties en personages. Ik wil bij de mensen die ik bewonder emotioneel betrokken

raken en hen zo dicht mogelijk naderen. Bij sketches is dat moeilijk, maar bij bloopers juist niet, want daarmee tonen comedians en acteurs hun ware aard. Iemand die oprecht in de lach schiet is ontwapenend. Die ontwapening wilden we in het programma hebben.'

Bas: 'Het had er in het eerste seizoen ook mee te maken dat we worstelden met een beperkte hoeveelheid materiaal en een beperkt budget. Die bloopers waren een uitstekende oplossing voor dat probleem. In latere seizoenen hebben we dat zo gelaten.'

Ronald: 'Ik mag graag naar onze bloopers kijken. Je ziet ook een ontwikkeling, want pas de laatste twee seizoenen lukt het mij af en toe om Bas aan het lachen te krijgen. Bas neemt zijn spel altijd erg serieus.'

Jochen: 'Niet alleen besloten we te eindigen met bloopers, om dezelfde reden kozen we er ook voor om onszelf als de personages Leo, Bas, Ronald en Jochen op te voeren. Aanvankelijk in de keuken en later aan de schrijftafel of hangend in de huiskamer. Dat waren eenvoudig te schrijven en te produceren scènes, waarin we veel kwijt konden en waarmee onze kijkers zich emotioneel aan ons konden binden.'

Wat mij na vijf seizoenen opvalt is dat jullie zo langzamerhand allemaal jullie eigen thema's en aberraties hebben. Bij Leo bijvoorbeeld zie ik wel een bepaalde anale fixatie...

Leo: 'Ho ho meneer, die scènes schrijf ik dus allemaal niet zelf hè?

De anderen schateren het uit.

Leo: 'Ik ben degene die alle kontsketches mag doen, maar zij zijn de geestelijk vaders. Niemand wil die spelen, en dus doe ik het wel.'

Ronald: 'Dat is Leo, die offert zich op.'

Jochen: 'Behalve dan die ene scène dat je in je anus kijkt met die iPad. Die is toch wel van jou, Leo?'

Ronald: 'Eh nee, die heb ik geschreven.'

Jochen: 'Dat Bas zijn zonnebril kwijt denkt te zijn in Leo's anus, heb ik inderdaad geschreven.'

Bas: 'Een scène over een man die bloot tussen de honden ligt, wil niemand doen. En dus pakt Leo die.'

Leo: 'Dan kom ik er op de set achter dat ik naakt tussen de puppy's moet. "Zullen we dit echt doen?" vraag ik dan, met mijn blote reet tussen een nest golden retrievers.'

Jij staat in een sketch ook piemelnaakt in een club, Jochen?

Jochen: 'Ja, en die scène heeft Leo dan weer geschreven!'

Ronald: 'Maar dat jij naakt onder de douche staat, komt uit jouw koker.'

Jochen: 'Nee hoor, ook uit die van Leo.'

Leo (de rol citerend): 'Haal die vinger uit je anus en geef meneer eens even netjes een hand.'

Bas: 'Maar Leo, jij hebt die scène geschreven dat

je die videoband kapottrapt en met vet de stukjes in je kont propt, toch?'

Leo: 'Eh... ja, die wel. Maar die gaat dus niet over een anus, maar over het videosysteem Video8.'

De mannen schateren.

Bij Jochen zie ik heel veel relatiescènes en ook sketches met zogenoemd 'klein spel'!

Ronald: 'Daar is Jochen echt heel goed in.'

Leo: 'In eerdere seizoenen was Jochen misschien wat grotesker. De beste scène van het laatste seizoen vond ik de sketch waarin Jochen een grote bos bloemen komt brengen naar Ronald en zijn echtgenote, die net een sterfgeval hebben gehad. Jochen geeft die bloemen en vertelt dat hij de maand ervoor is ontslagen. Dat mondt uit in het zingen van "Here Comes the Sun" van The Beatles.'

Ronald: 'Dat ontstond op de set, toch?'

Jochen: 'Ja, net als die scène van die vuilnisman. Mijn vader zei altijd: "Als je niks kunt, kun je altijd nog vuilnisman worden." Ik laat een vuilnisman die uitspraak doen en vervolgens gooit hij een vuilniszak naast de vuilniswagen. Die grap ontstond op de set, want aanvankelijk wilde ik raak gooien, maar in de repetitie ging het mis. Leo zei: "Dit moet je precies zo doen."'

Leo: 'Scènes zijn altijd volledig gescript, maar je moet openstaan voor wat er tijdens een opname kan gebeuren.'

Jochen: 'In vergelijking met Leo zijn mijn scènes

**'ALS IK EEN SCÈNE
HEB GESCHREVEN EN
ZE LACHEN, WEET IK
DAT HET GOED ZIT.'**

veiliger en afgeronder. Mijn personages hebben ook veel onderliggende woede. Ik hou ervan om dat met heel klein spel te laten zien.'

Ronald: 'Jochen houdt ook van pruiken, daar kan hij echt in opgaan. Ik niet, ik haat pruiken en snorretjes.'

Jochen: 'In het begin wilden wij ze eigenlijk allemaal weglaten, maar dan gaan alle scènes op elkaar lijken. Je moet ook niet te veel verkleedpartijen hebben.'

Leo: 'Snorren, baarden en pruiken helpen me vaak wel om in een karakter te komen.'

Ja, want jullie zijn natuurlijk komieken, maar ook acteurs.

Ronald: 'Wat dat betreft is Bas verreweg de beste acteur van ons vier.'

Jochen: 'Bas kan alles spelen. Sukkels, gangsters, uitschot, rijke stinkerds, hij zet ze allemaal perfect neer.'

Leo: 'En in het schrijfproces is Bas ook heel gedetailleerd. Hij schrijft alles minutieus uit.'

Ronald: 'Bas is enorm talig. Hij kan echt moeilijke teksten schrijven en tegelijkertijd in zijn spel een waanzinnige spanning creëren. Het maakt niet uit of hij een autoriteit speelt of een naïef personage.'

Wat zijn de sterke kanten van Ronald?

Jochen: 'Ongetwijfeld z'n absurditeit. In het laatste seizoen deden Ronald en Bas een sketch genaamd

'Wat ik heel bijzonder vind is dat we soms mensen op straat tegenkomen die scènes van ons naspelen.'

"Wapen op zak", waarin hij met twee dodelijke winterpeen-nunchaku's zwaait. Niemand anders kan dat bedenken.'

Bas: 'Bij Ronald valt autoriteit altijd door de mand.'

Leo: 'En hij is heel erg goed met talen. Italiaans, Turks, Amerikaans, hij beheerst het accent en de intonatie tot in de puntjes.'

Jochen: 'Vooral in de eerste seizoenen was Ronald onze smaakpolitie. Ons humorgeweten. Onze filter ook.'

Bas: 'Je moet elkaar soms een beetje behoeden, maar ook aanjagen.'

Jochen: 'Als een scène af is, dan kan Ronald hem nog een stap absurder maken.'

Bas: 'Bijvoorbeeld die scène op dat bankje, over continuïteit.'